

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر کفی دارای بافت برجسته به صورت یک طرفه بر تقارن تحمل وزن و پارامترهای راه رفتن در بیماران سکنه مغزی مزمن

محل انتشار:

فصلنامه آرشیو توانبخشی، دوره 17، شماره 1 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

Mehdi Hassan Abadi - Department of Orthotics and Prosthetics, School of Rehabilitation Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

Behnam Hajiaghvaei - Department of Orthotics and Prosthetics, School of Rehabilitation Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran. ۲. Department of Neuroscience, School of Advanced Technologies in Medicine, Tehran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

Hasan Saeedi - Department of Orthotics and Prosthetics, School of Rehabilitation Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

Naser Amini - Department of Neuroscience, School of Advanced Technologies in Medicine, Tehran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

خلاصه مقاله:

هدف عدم تقارن در تحمل وزن یکی از علت های اصلی ایجاد اختلال در حفظ تعادل بیماران همی پارزی است که می تواند ایستادن و راه رفتن این بیماران را با مشکل مواجه کند. این مطالعه با هدف بررسی تاثیر آنی کفی دارای بافت برجسته به صورت یک طرفه بر تقارن تحمل وزن در حالت ایستاده و راه رفتن افراد سکنه مغزی مزمن انجام شد. روش بررسی در این مطالعه شبه تجربی، ۱۶ بیمار همی پارزی با میانگین سنی 52.94 ± 12 سال و متوسط زمان گذشته از ضایعه $16 \pm 12/33$ ماه با معیارهای گذشت حداقل ۶ ماه از ضایعه، تجربه اولین سکنه مغزی براساس تشخیص پزشک، توانایی راه رفتن حداقل ۱۰ متر و ایستادن حداقل ۳۰ ثانیه بدون وسیله کمکی، اسپاستی سیتی کمتر از ۲ براساس معیار آشورث تصحیح شده در اندام تحتانی و همچنین نداشتن هیچ گونه مشکل ارتوپدی و نورولوژیکی دیگر، به صورت غیراحتمالی ساده انتخاب شدند. شاخص تقارن در حالت ایستاده (با استفاده از دو ترازو مشابه)، قرینگی طول گام، طول گام و سرعت راه رفتن (با استفاده از دستگاه بالانس مستر نوروکام) در ۳ حالت بدون کفی، کفی دارای بافت برجسته با سختی ۸۰ و کفی دارای بافت برجسته با سختی ۶۰ محاسبه شد. یافته ها در این مطالعه برای مقایسه سه حالت آزمون از آزمون آماری تحلیل واریانس در تکرار مشاهدات و برای مقایسه دو به دو از آزمون بونفرونی استفاده شد. قرینگی طول گام تفاوت معنی داری بین حالت بدون کفی و حالت استفاده از کفی دارای بافت برجسته با سختی ۸۰ ($P=0.04$) و همچنین استفاده از کفی دارای بافت برجسته با سختی ۸۰ در مقایسه با کفی دارای بافت برجسته با سختی ۶۰ ($P=0.11$) نشان داد. باوجوداین، در حالت استفاده از کفی دارای بافت برجسته با سختی ۶۰ در مقایسه با حالت بدون کفی، تفاوت معنی داری مشاهده نشد ($P=0.325$). نتایج شاخص تقارن مانند قرینگی گام بود. بین نتایج حالت بدون کفی در مقایسه با استفاده از کفی دارای بافت برجسته با سختی ۸۰ ($P=0.22$) و بین نتایج دو نوع کفی ($P=0.19$) تفاوت معنی دار بود، اما در استفاده از کفی دارای بافت برجسته با سختی ۶۰ نسبت به حالت بدون کفی با وجود بهبود قرینگی طول گام، نتایج معنی دار نشد ($P=0.325$). سرعت راه رفتن و طول گام در هنگام استفاده از هیچ یک از کفی ها به طور معنی دار بهبود نیافت. نتیجه گیری مطالعه حاضر نشان داد که استفاده اجباری از اندام سمت مبتلا قادر است با غلبه بر پدیده عدم استفاده آموخته شده و اصلاح عارضه نقص در ارسال پیام های حسی به مراکز کنترل کننده حرکت، باعث بهبود تقارن تحمل وزن در حالت ایستاده و راه رفتن بیماران سکنه مغزی مزمن شود. براساس نتایج این مطالعه، استفاده از کفی دارای بافت برجسته با سختی ۸۰ به صورت یک طرفه تقارن تحمل وزن در حالت ایستاده و قرینگی طول گام در افراد همی پارزی را بهبود می بخشد، ولی بر سرعت راه رفتن و طول گام این افراد تاثیری ندارد. کفی دارای بافت برجسته با سختی ۶۰ هیچ یک از متغیر آزمون را به صورت معناداری بهبود نبخشید. بر همین اساس، از این نوع کفی ها می توان در

تمرینات تعادلی و راه رفتن افراد همی پارزی استفاده کرد.

کلمات کلیدی:

Stroke, Insole, Textured insole, Weight bearing, Gait, سکتۀ مغزی,

کفی, کفی دارای بافت برجسته, شاخص تقارن, راه رفتن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1849647>

